

15 NOEMBR. 1852.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

ΦΥΛΛ. 64.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

—ο—

Ἐπειδὴ ἐξέλιπεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τῆς Πανδώρας ὁλόκληρος ὁ τόμος τοῦ πρώτου ἔτους αὐτῆς, ὅσοι ἔχοντες τοιοῦτους εὐχαριστοῦνται νὰ τοὺς πωλήσωσιν, ἢ τοὺς στείλωσιν εἰς αὐτό· καὶ ἐὰν μὲν ᾖναι πολὺ μεταχειρισμένα τὰ φυλλάδια θέλουσι λάβει ἀνὰ ὄρ. 8. τὸν τόμον, ἐὰν δὲ μετρίως, ἀνὰ 10.

Τὸ γραφεῖον τῆς Πανδώρας ἀγοράζει προσέτι καὶ τὰ ὑπὸ Στοιχ. Β. καὶ Γ. φυλλάδια.

—❖❖❖❖—

Η ΠΑΡΑΦΡΩΝ.

Ἐρχόμενος ἀπὸ Ἰσπανίας εἰς Πράδην διὰ τῆς ὁδοῦ Μονλουῖ, Ἐφιππος ἢ ἐποχούμενος, ἐπέρασός ποτε διὰ τῆς κοιλάδος Ζζόλ, χωρὶς ὁ ὁδηγός σου νὰ σὲ δείξῃ τὴν ἐπαυλιν τοῦ Μοντεσόλ, πλησίον τοῦ Μαύρου βράχου, χωρὶς νὰ σὲ διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τῆς παράφρωνος ἐκείνης σκιᾶς τὴν ὁποίαν ἶδες πλανωμένην εἰς τὰς ἐρήμους πλάκας τῆς, ἢ γελῶταν παρὰ τὰς ἐπάλξεις τῆς;

Ἡ σκιά αὕτῃ ὀνομάζετο Γέττα, καὶ ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο Ἰβάν. Διὰ τὴν οἰκογένειαν, διὰ τὸν ἐρωτᾶ των δὲν θὰ σὲ εἶπεν ἴσως τίποτε, διότι οἰκογένειά των ἦσαν ἐκεῖνοι, καὶ ἔρως των, ἐκεῖνοι ἀκόμη. Πρὸ δώδεκα ἐτῶν, τὸ φθινόπωρον τὸ ὁποῖον ἤρχιζε τότε, ἐφώτιζε δέκατον ἐξοδὸμον τὴν ἀνθηρὰν καὶ γλυκεῖαν τῆς νέας κεφαλῇ· ὁ Ἰβάν ἦτο ἐν ἔτος νεώτερος.

Ὡς πρεσβυτέρα τὴν ἡλικίαν, ἤρχιζε καὶ πρώτη νὰ ἀναιροπολῇ· ἐκυνλορόρον εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς οἱ λογισμοὶ τοὺς ὁποῖους ἡ φύσις θὰ ἐνέπνευσεν εἰς τὴν Εὐάν ὅταν, αἰσθανθεῖσα τὸν κόσμον καὶ ἀναγνωρίσασα τὸ κάλλος τῆς, ἶδεν ἀναπαυόμενον πλησίον τῆς τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαθεν ὑπαρξίν.

Γεννηθέντες καὶ αὐξήσαντες συνάρα, ὡς δύο ἀνθη βλαστάνοντα ἀπὸ τὴν αὐτὴν ρίζαν, ἠγαπήθησαν παιδιὰ ἐτι, καὶ θὰ ἠγαπῶντο καὶ ἔρως, ὅταν θὰ ἔφθονον εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην τὴν ἐμφυσῶσαν τὸ πάθος, καὶ ἀποδιώκουσαν τὴν ἀμέριμνον αἰκεσιότητα τῆς παιδικῆς ἐποχῆς. Πρὸς αὐτοὺς ἡ οἰκειότης αὕτῃ εἶχε γενεὶ δευτέρα φύσις. Ἡ Γέττα δὲν ἔδωκεν εἰμὴ τὸν Ἰβάν, ὁ Ἰβάν δὲν ἐγνώριζεν εἰμὴ τὴν Γέτταν . . . Αὐτὸς καὶ αὕτῃ . . . καὶ μετ' αὐτοὺς, τίποτε!

. . . Καὶ ὁμοῦ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Ἰβάν ἐζήτει τὴν νύκτα . . . Πρώτην τότε φοράν ἡ φωνὴ τοῦ δισκορπίζετο χωρὶς ἀπαντήσεως, καὶ ὁ τὰς αἰπερος συνεταράχθη ὅλος. Δὲν ἐνόησε πῶς ἐδύνατο νὰ ᾖναι μακρὰν τῶν παιδιῶν, τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ ἐκείνη ἥτις συνεμερίσθη αἰέποτε αὐτά.

Εἶχε δις περιτρέξει τὸν κήπον, καὶ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ κράξῃ αὐτήν, ὅταν, ὑπὸ σκοτεινὴν τινὰ δειδροστοιχίαν, ἶδε τὴν φίλην του ἀκίνητον καὶ σκεπτικὴν, κύπτουσαν ἐπὶ τῶν κλαδίων μικροῦ τινος δένδρου τὰ ὅποια παρετήρει προσεκτικῇ. Ὁ Ἰδὼν ἐστάθη ἔντρομος . . . ἦτο πλησίον τῆς Γέττας, καὶ ἡ Γέττα δὲν ἔτρεχεν, ὡς συνήθως γελῶσα καὶ φαιδρά, πρὸς αὐτόν! Ἐπροχώρησεν ὀλίγον πρὸς αὐτήν, καὶ πάλιν ἐστάθη τρέμων. . . Ἡ νέα δὲν τὸν ἐβλεπε σύρουσα πρὸς ἑαυτὴν μὲ τοὺς ἀπαλούς καὶ ῥοδόχρους δακτύλους τῆς ὅλα τὰ κλαδιά τοῦ δένδρου, προσήλανε τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς τῆς εἰς τὰς ἄκρας αὐτῶν. Ὅταν ἶδε κινηθεῖσας τὰς χεῖρας τῆς, ὁ νέος ὅστις ἴστατο μὴ ἀναπνέων σχεδὸν, συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Παίξει φαίνεται, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἡ Γέττα, καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτήν σκιρτῶν.

Ἡ ἄμμος τρίζουσα ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ ἐξύπνισεν, οὕτως εἶπεν, τὴν νέαν. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἔπαιζε, διότι ἐσηκώθη μετὰ σπουδῆς, καὶ ὡς ἂν ἔπρατταν ἐγκλημα, μόλις κατώρθωσε νὰ τείνῃ πρὸς τὸν φίλον τῆς τὴν μικρὰν χεῖρά τῆς, τρέμουσαν· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπομακρύνας αὐτήν ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

Δὲν παρετήρησεν ὅμως καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου τῆς, διότι αὐτὸς δὲν ὠνειροπύλει ἀκόμη. Ἡ ὑπαρξὶς τῶν δύο τούτων παιδίων ὡμοιάζει τὴν ὑπαρξὶν δύο ῥυάκων ἀρρομένων ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν τὸ γαλήνιον ρεῖθρόν των. Ὅταν ταραχθῇ ἡ πηγὴ, οὔτε ὁ εἷς οὔτε ὁ ἄλλος διατηροῦσι τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν καθαρότητά των.

Μάτην ἐπροσπάθουν νὰ ζήσωσιν ὅπως ἔζων καὶ πρὶν· στοιχεῖόν τι εἰσεχώρησε μετὰξὺ αὐτῶν, στοιχεῖον ἄγνωστον εἰς τὸν ἕνα, ἀόριστον εἰς τὴν ἄλλην, στοιχεῖον συγκινήσεως μὲν κατ' ἀρχάς, ταραχῆς δὲ καὶ ἀνησυχίας πάντοτε.

Ἐδύνατο τάχα ὁ Ἰδὼν νὰ διατρέχῃ ἡσύχως τὴν ὁδὸν εἰς ἣν ἐπλανᾶτο πλησίον αὐτοῦ ἡ Γέττα, καὶ ἐπλανᾶτο καταβαλλομένη ἀπὸ δύναμιν ἣτις δὲν ἦτο ἡ τῆς φιλίας;

Μάτην ἡ νέα ἤλπιζε νὰ κρύψῃ πάντα διὰ μειδίαματος τὸ ὅποιον δὲν ὡμοιάζε· τὰ πρῶτα· τὸ μειδίωμα τοῦτο ἐμαρτύρει ἀγῶνα, ὁ δὲ ἀγὼν ἐμαρτύρει τὸν ἔρωτά τῆς . . . Ἠγάπα . . . καὶ ἡγάπα σιωπηλῶς . . . ἡγάπα δὲ μόνῃ! . . .

Β'.

Παρατηρῶν κατὰ μέτωπον τὴν ἐπαυλὶν τοῦ Μοῦτσούλ, βλέπεις ἐκ δεξιῶν τοῖχον ὑψηλὸν καὶ μαυρωπὸν, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφή, πλήρης χόρτου πρακωνίου, καταβαίνοντος εἰς τὴν πεδιάδα, καὶ ἀκολουθοῦντο. Ἐπειτα τὸν βουνὸν, διαγράφει τὰς ἀνωμαλίας τῆς γῆς. Ὁ μακρὸς καὶ ὑψηλὸς οὗτος τοῖχος θὰ κατασκευασθῇ διὰ νὰ κρύπτῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν διαβαστῶν εὐρύχωρόν τινα καὶ εὐσχήμονα κήπον, ὅπου τὰ μὲν ἄνθη κρύπτουσι τοὺς καρποὺς οἱ δὲ καρποὶ λαγύζουσι τὰ ἄνθη. Ἀλλὰ τριακόσια περίπου βήματα ἀπὸ τὴν ἐπαυλιν, ὑπάρχουσι κυκλίδεις δι' ὧν ἴδουσαν κή-

πον ἐκτεταμένον καὶ ἀνώμαλον, τοῦ ὁποίου τὸ χλοερὸν καὶ ἀνθοφόρον ἔδαφος διασχίζεται ἀπὸ διαφόρους δειδροστοιχίας σκιαζομένας ἀπὸ δένδρα ὀπωροφόρα. Εἰς τὸν κήπον ἐκεῖνον ὁ Ἰδὼν ἔβλεπεν, ὡς εἶπομεν, τὴν Γέτταν. Ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἐξέταζε τί ἦτον ἐκεῖνο τὸ δένδριον ὅταν, ἀναζητῶν τὴν νέαν, τὴν εὔρεν ὑπ' αὐτὸ γονυπετὴ καὶ βυθισμένην εἰς λογισμούς.

Καθ' ἐκάστην ἡ Γέττα, ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο μόνῃ, διευθύνετο πρὸς τὴν δειδροστοιχίαν τοῦ σπηλαίου ὅταν δὲ ἤρχετο ὁ Ἰδὼν ἐκάθητο πλησίον τῆς ἐπὶ ἀνακλίντρου χλοερῷ τὸ ὅποιον εἶχαν ἐπίτηδες κατασκευάσει περὶ τὸ δένδρον τῆς. Ἀλλ' ὡς ἂν ὑπέκυπτεν εἰς λογισμούς βαρεῖς, δὲν ἐπρόφερον οὐδὲ λέξιν. Ὁ Ἰδὼν ἠθάνετο μόνον, ὅταν ἡρώτα ἐπανειλημμένως τὴν Γέτταν τί εἶχε, φρίσσουσεν καὶ καίουσεν τὴν χεῖρά τῆς. Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρουν καὶ οἱ δύο χωρὶς νὰ ὁμιλήσωσι.

Μίαν ἐσπέραν, ἐσπέραν τοῦ Αὐγούστου, χλιερὰν καὶ ζωογόνον, τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ ἥλιος, καταδύνων πρὸς τὸν ὀρίοντα, μόλις ἐκτοξεύει ὠχρὰς τινὰς ἀκτῖνας, ὅτε δὲν εἶναι οὔτε ἡμέρα οὔτε νύξ, ἡ Γέττα, προσπομένη περὶ μεγάλην φιλόραν θάλλουσαν κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς δειδροστοιχίας, ἠθάνθη λυόμενα τὰ γόνατά τῆς· διότι πρὸς τὴν ἄκραν τῆς δειδροστοιχίας αὐτῆς, σκιά τις ὑψηλὴ ἔτρεξεν ὡς ἂν ἐβρυγνεν ἀνώπιόν τῆς. Μετ' ὀλίγον ἐνόμισεν ὅτι ἡ σκιά αὐτῇ ἦτο ἡ τοῦ Ἰδῶν. Ἰδρῶς περιέχυσε τὸ λάμπον μέτωπόν τῆς, καὶ ἐπροσπάθει, διὰ τῶν χειρῶν τῆς, νὰ καθυσυχάσῃ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς.

Ἀλλὰ δεινὴ τις δοκιμασία ἀνέβαινε πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ μυστηριώδους δένδριου τὴν ταλαίπωρον κόρη. Μόλις ἐστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὰ κλαδιά του, καὶ κατέπεσεν ὠχρὰ καὶ ἀσθμαίνουσα. Ἡ φωνὴ τῆς ἐξέλιπε, καὶ αὐτὴ ἐφαίνετο νεκρά.

Γ'.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τῆς Γέττας εἶχε ρυτευθῇ τὸ δένδρον τοῦτο. Κατὰ τὴν θρησκευτικὴν συνήθειαν τοῦ τόπου ἐκεῖνου, ἡ μήτηρ τῆς Μαργαρίτα, εἶχε φέρει τὸ βρέφος τῆς εἰς τὸ σπήλαιον τῶν λαφῶν. Ἐκεῖ, ὑπάρχει εἰκὼν τῆς Θεοτόκου λιθίνη, καὶ ἀφοῦ προσευχθῇ, ἔδωκεν εἰς τὸ παιδίον νὰ ἐγγίγῃ, κατὰ τὸ ἔθος, τὴν προαιωνίαν ἐσθῆτά τῆς.

Μόνῃ αὐτῇ ἡ ἀφιέρωσις εἰς τὴν Παναγίαν δὲν ἤρκει εἰς τὰς φιλοστοργούς μητέρας· ἔπρεπε νὰ συμβουλευθῇ μετὰ ταῦτα καὶ τὴν ἀγίαν τοῦ βράχου, τὴν γραῖαν Ἀναστασίαν, τὴν ὁποίαν πολλοὶ ἐνόμιζον δούλην τῆς μητρὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἀναστασία, δώματα εἰς τὴν μητέρα τῆς Γέττας μικρὸν κλαδίον βλαστῆσαν εἰς σχισμὰδα τινὰ τοῦ Μικροῦ βράχου, τὴν ἐξώρκισε νὰ μὴν ὑπνενδρεύῃ τὴν κόρην τῆς μὲ ὅποιονδήποτε, πρὶν καρποφορήσῃ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κλαδίον τῆς ῥοδοκινείας, ἡ δὲ Μαργαρίτα τὸ ἐφύτασε τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν.

Τετράκις πρὸς τοῖς δέκα ἐπανῆλθεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ ἔαρ, καὶ τετράκις πρὸς τοῖς δέκα τὰ κλα-

Δὴ τοῦ δένδρου τῆς ἀγίας ἐκκλύφθησαν ἀπὸ φύλλα γλοερά τὰ ὁποῖα ἔπαισαν ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν ἐπὶ τοῦ δένδρου οὐδὲ ἕχνος καρποῦ. Τότε ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ τῆς Γέττας. Ἐγγιζούσα εἰς τὸν τάφον ἀπῆλθον ἀπὸ τὸν σύζυγόν της νὰ μὴ παραβῇ τῆς ἐντολᾶς τῆς Θεοτόκου. Εἶθε νὰ παραλάβαντο μεθ' ἑαυτῆς τὸν ὄρκον της!

Ἡ Γέττα, ἂν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ τύχη της ἦτο συνδεμένη μετὰ τὴν τῆς ῥοδακινέας, θὰ ἐλησμονεῖτο ἰσως τὸ δένδριον, ὅταν μίαν ἡμέραν διευθύνθη ἀπρομελετήτως καὶ ὡς ἂν ὠνειροπόλοι πρὸς τὸ δένδρον τοῦ σπηλαίου. Ἐπέστρεψε δὲ καὶ τὴν ἐπισκοπὴν, καὶ τὸ ἐσπέρας καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς ἡμέρας.

Ἡ νέα εἶχεν ἀνακαλύψει μυστήριον, μυστήριον διὰ τὸν νεανίσκον ὅστις συναμερίζετο τὰς παιδικὰς της, μυστήριον τὸ ὁποῖον κατέφλεγε τὴν καρδίαν της. . . . Τὸ δένδρον τοῦ σπηλαίου εἶχε τέλος πάντων ἀνθρώποι.

Ἄνθος ζωηρὸν ἀνεπτύχθη συγχρόνως μετὰ τὸν ἔρωτά της. . . . καὶ τὸ ἄνθος αὐτὸ δὲν ἦτο μόνον ἡ παρηγορία της, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλπίς της.

Δ'.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τὴν ἴδομεν τὴν τελευταίαν φράσιν διευθυνομένην πρὸς τὸ δένδρον, τὸ ἄνθος εἶχεν ἤδη μεταβληθῇ εἰς καρπὸν, εἰς ῥοδάκινον ἐξοχούμενον. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ νέα θὰ τὸ ἔφεραν εἰς τὸν πατέρα της καὶ θὰ ἐξῆται τὸν σύζυγον τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξει ἡ καρδία της.

Ἀλλ' ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ ἤρχετο διὰ τὴν νέαν ὡς ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐξυπνᾷ ὁ αἰχμαλώτος ὁ βλέπων κατ' ὄναρ ἐλευθερίαν, ἡ ὁ ἐξόριστος ὁ ὠνειροπωλὼν τὴν πατρίδα. Ἀνεκνήψασα ἡ Γέττα, ἴδεν τὸν Ἰῶαν καθήμενον πλησίον της ἐπὶ τοῦ γλοεροῦ ἀνακλίντρον, καὶ ἐσκέπτετο ποῖον ἄρα ὄνειρον τὴν εἶχε καταπλήξει. Ἀλλὰ στρέψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ δένδρον ἴδεν ἀλήθειαν τρομεράν. . . . ἴδεν ὅτι ἡ ῥοδακινέα ἦτο κατεστραμμένη, καὶ ὅτι τὰ φύλλα της ἦσαν ἐκαρπισμένα ὑπὸ αὐτὴν.

Καὶ ἠθέλησε μὲν νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τὰ χεῖλη της συσταλεντα ἀπέπνιξαν τὴν φωνὴν της. Δάκρυα μόνον, δάκρυα φλογερὰ ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ ἔβρεχον τὸν ὄμον τοῦ Ἰῶαν ἐφ' οὗ ἀνεκίετο ἡ κεφαλή της· αὐτὸς δὲ ἔτρεμε χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ σαλεύσῃ ἢ νὰ ἴδῃ τὴν φίλην του· διότι αὐτὸς, ὅχι ζηλεύων, ἀλλὰ δυσφορῶν εἶχε γυμνώσει τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν αἰτίαν τῆς συστολῆς τῆς Γέττας.

Ἦτο ἀκόμη παιδίον! καὶ δὲν ἐνόει ὅτι ἡ συστολὴ αὐτῆς ἦτο ἔρως! Ναί, ἦτο παιδίον ἀνταποδίδον φιλίαν ἀντὶ ἔρωτος!

Ἦτοιμάζετο νὰ ἐρωτήσῃ τὴν νέαν διατί ἡ πρᾶξις τοῦ ἔγεινεν αἰτία τόσων δακρύων, ὅταν ἡ Γέττα, ἀνυψώσασα τὴν ὠραίαν κεφαλὴν της, καὶ προσηλώσασα ἐπ' αὐτοῦ τὰ κάθυγρα ὄμματα της, διηγήθη πρὸς αὐτὸν τὴν ἱστορίαν τοῦ σπηλαίου καὶ τῆς ῥοδα-

κινέας, ἥτις διὰ τοῦ καρποῦ τῆς ἔμελλε νὰ φέρῃ τὴν εὐτυχίαν των.

Ἐξῆγει πρὸς αὐτὸν πῶς ὁ πρῶτος ἐκεῖνος καρπὸς θὰ ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς ἐνώσεως των, ἥτις διαύπην θὰ ἦτο ζωὴ, ὅταν, διακόψασα τὴν ὁμιλίαν της, ἐρυθρίασιν ὅλη.

Ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰῶαν δὲν ἐξήγουν εἰμὴ ἀπορίαν· τί ἄρα ἦτο ἡ ἐνωσις αὕτη, εἰ δὲν ἦτο ἢ ἔως τότε φιλική των;

Ἡ νέα κρύβρισε δι' ἑσὰ ἐφανέρωσε πρὸς αὐτὸν ἀλλ' ἡ ψυχὴ της ἦτο πλήρης, καὶ ἐπλυμμήθησεν ἀνεπηδῶσε τρέμουσα, καὶ ἔφυγε μετὰ σπουδῆς, καλύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν της.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰῶαν ἀναχωρήσας μετ' αὐτὴν ἴδεν ὅτι δὲν ἦσαν πλέον ταῦτα παίγνια, ὡς τὰ συνήθη.

Ὁ νέος αὐτὸς, τὸν ὁποῖον ὁ ἀπαντῶμεν καθ' ἐσπέραν ὄρθιον καὶ σιωπηλὸν, οὐ τινος ἢ μὲν σκιά ἀνακινῶνται μετὰ τὴν σκιά τῆς ῥοδακινέας ἐφ' ἧς στηρίζεται, τὸ δὲ ὄλεμα ἀνήσυχον προσηλώνεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, αὐτὴ ἡ σκιά, εἶναι ἐκεῖνος. . .

Ἔτος ὁλόκληρον παρήλθε μετὰ τοὺς μυστηριώδεις τούτους λόγους τῆς Γέττας, «Ὁ καρπὸς της θὰ ἔφερε τὴν εὐτυχίαν μας, καὶ αὐτὸς μένει ἄγρυπνος· ἐν ῥοδάκινον κρέμαται ἀκίνητος ἀπὸ τὸ δένδρον τοῦ σπηλαίου, καὶ ἀγρυπνεῖ διὰ νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν φίλην του· ἀγρυπνεῖ διὰ τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποῖαν ἐκείνη μὲν ὑπεσχέθη πρὸς αὐτὸν, αὐτὸς δὲ δὲν ἐνόει.

Τὸ ἐσπέρως ἐκεῖνο ἡ κίρη τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἐρλογίσθη ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας του, καὶ τὸ εὐλύγιστον καὶ ἐλαφρὸν σῶμα του ἀνεσκίρτησεν ἐν μέσῳ τοῦ σκότους· διότι σκιά τις λευκὴ ἐζωγραφεῖτο παρὰ τὸν τοίχον, καὶ ὅταν ἐπλησίασεν ἀνεγνώρισε τὴν Γέτταν, ἥτις πρὸ ἐνός ἔτους δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῇ τὸ μέρος ἐκεῖνο, τὴν Γέτταν ὡχρὰν καὶ ἐλαφρὰν ὡς ὁ χόρτος τὸν ὁποῖον ὁ αἶμας ἔσειε περὶ αὐτήν. Τὸ αἶματον βῆμά της προεμήνευε ταραχήν, καὶ ὁ Ἰῶαν συγκινηθεὶς ἠθέλησε νὰ δράμῃ πρὸς αὐτήν· φοβηθεὶς ὅμως μὴ τὴν ταραχῇ ἐτι μάλλον ἐκρύβῃ, καὶ ἀνέμενε μετὰ χεῖλη ξηρά καὶ μετὰ ὀφθαλμὸν ἀκίνητον.

Ἡ νέα ἐπροχώρει ὀλονέν, καὶ ρθίσασα εἰς τὸ δένδριον, ἐφάνη ἀγωνιζομένη νὰ ἀναλάβῃ τὴν γενναϊότητά της· ἀλλ' ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ χόρτου ὡς νεκρά. Ἡ σελήνη ἐῤῥιπτε διὰ τῶν μεγάλων δένδρων τὰς ἀκτῖνάς της εἰς τὸ ἔπωχρον καὶ ἐπαχυνγὸν πρόσωπόν της, καὶ οἱ ἀκίνητοι ὀφθαλμοὶ της ἐφαίνοντο συμβουλευόμενοι τὸν οὐρανόν.

Ὁ Ἰῶαν παρατήρει ἀγωνιῶν ὅλα ταῦτα. Μετ' ὀλίγον τὴν ἴδεν ἀνεγερθεῖσαν, καὶ δεικνύουσάν ἀπόρασιν σταθεράν· ἡ χεὶρ της, ζητήσασα τὸ ῥοδάκινον, τὸ ἔκοψε μετ' ὀρμήν.

Ὁ Ἰῶαν ἔδραμε κράζων· ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καιρὸς διότι τὸ ῥοδάκινον ἔκειτο ὑπὸ τοὺς πόδας της.

Ἡ νέα, καταπληχθεῖσα ἐν πρώτοις ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐμφάνισιν, ἐχάρη μετὰ ταῦτα διότι εὔρεν ἐκεῖ ἐκεῖνον, χάριν τοῦ ὁποῖου ἦλθεν εἰς τὸ σπήλαιον.

Τὰ δάκρυα καὶ ἡ ἀπελπισία τοῦ Ἰδάν ἀνεκρού-
φισαν τὴν ὀδύνην τῆς, καὶ ἐξωπύρηνσαν τὰς ἐλπίδας
τῆς· ἐκεῖνος ὁμως, ἐδύνατο πῶς νὰ ἐννοήσῃ τὸν
ἔρωτα ὅστις καταπατεῖ τὴν ἐπιούσαν, ὅ,τι ἐπεθύμει
τὴν προτεραίαν;

— Γέττα, εἶπε πρὸς αὐτὴν, ἐάν αὐτὸς ὁ καρ-
πὸς θὰ ἔφερε τὴν ἔνωσιν τὴν ὁποίαν ἐπεθύμεις,
διατί τὸν κατέστρεψες;

Ἡ νέα εἶπε τότε στενάζουσα πρὸς αὐτόν, ὅτι
Ἀνδρέας τις ἦλθε ζητῶν αὐτὴν σύζυγον, καὶ ὅτι ὁ
πατὴρ τῆς συγκατετάθη ἐπειδὴ ὁ Ἀνδρέας τὴν ἡ-
γάπα πολὺ. Ἐάν λοιπὸν ἔφερε τὸ ροδάκινον εἰς τὸν
πατέρα τῆς, θὰ τὴν ἐδίδεν εἰς τὸν Ἀνδρέαν, ἐνῶ
τώρα ἦτον ἐλευθέρη, . . . ἐλευθέρη δι' αὐτόν!

— Ω! ἀγάπα με Ἰδάν, ἀγάπα με ὡς ὁ Ἀν-
δρέας ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μίαν μόνην φοράν με ἔδεν!
ἔχε δι' ἐμὲ τὸν ἔρωτα ἐκεῖνον ὅστις κατατατταίνει
τὸν ἀγαπῶντα μελαγχολικῶς, καὶ τὸν ἀλλοιώνει ὡς
δίψα φλογίζουσα! Ἀγάπα με ἕως τὴν ἐρχομένην
ἀνοιξιν, ἐάν ἡμπορῇς, Ἰδάν. . .

Ἐν τοσούτῳ ἰδέα τις ζοφερὰ ἐράνη προσβαλὼσα
τὸ κάτωχρον μέτωπόν τῆς.

Τὸ προσεχές ἔτος ἡ μὲν νέα ἦτο ἐλευθέρη, τὸ
δένδρον ὁμως τοῦ σπηλαίου ἦτο ξηρόν, καὶ ὁ Ἰδάν
δὲν ἐπερίμενε.

Τοιαῦτα μᾶς διηγέθη ὁ ὁδηγὸς μας, ὅταν ἐφθά-
σαμεν εἰς τὰς κιγκλίδας.

Ἦτο τότε χειμῶν, καὶ ὁ κήπος ἐκεῖνος τὸν ὁ-
ποῖον μᾶς εἶχε περιγράψῃ ἀνθρὸν καὶ πλήρη ὁ-
κιωρῶν, ἐπεδείκνυε δένδρα γυμνά, χόρταν ξηρόν, καὶ
φύσιν νεκράν.

Ε'.

Ὅλοι ἐπροσπαθοῦμεν νὰ εὑρωμεν ὑπὸ τὴν πύχνην
τὰ ἔχνη τῆς στενωποῦ ἥτις, ὡς ἔλεγεν ὁ ὁδηγὸς
μας, ἔφερε πρὸς τὸ σπήλαιον, ὅταν ἐδείκνυτο νὰ
στρέψωμεν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν μεγάλην ὀδόν.

Δύο γυναῖκες, ἐρχόμεναι δι' αὐτῆς, ἐστάθησαν ὁ-
ταν μᾶς ἶδον· καὶ ἀφ' οὗ συνωμίλῃσαν διευθύνθησαν
πρὸς ἡμᾶς. Ἡ πρώτη ἐφόρει κατάλευκα, κ' ἐφεί-
νετο κυρία τῆς δευτέρας. Ἄν καὶ ψυχρὸς ἐπικράτει
ὁ καιρὸς, αὐτὴ ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς ἐν καιρῷ ἔαρος·
ἡ κόμη τῆς ἦτο λυτὴ, καὶ οἱ κτῆμαυροὶ βόστρυ-
χοί τῆς, διασκορπιζόμενοι ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῆς, ἐ-
φαίνοντο προφυλάσσοντες τὴν λευκότητά του ἀπὸ
τοῦ ψυχροῦ. Καθόσον δὲ ἐπροχώρει, κατεπλησσομένη
ἀπὸ τὴν παράδοξον φυσιογνωμίαν τῆς· τὸ σιόμα
τῆς ἐμειδία, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀντιφάσκοντες εἰς
τὰ χεῖλη τῆς, ἐξήγουν ὀδύνην βαθύαν καὶ φρικτὴν·
χρὰ ψευδῆς καὶ λύπη ὀξεία συνεκρούοντο ἐπὶ τοῦ
ἡλλυωμένου προσώπου τῆς. Ἐπροχώρει ἀδιακόπως,
καὶ σταματοῦσα π.ὺ καὶ π.ὺ ἐδρεπε χόρτον ξη-
ρόν. Ἡ παρακολουθοῦσα αὐτὴν γυνὴ παρετῆρει ἀνέ-
συχρος ὅλας τῆς τὰς κινήσεις· ἡ πρεσβυτικὴ ἡλικία
τῆς καὶ τὸ μακρὸν πρόσωπόν τῆς, ἀνεδείκνυναν ἐτι
μᾶλλον τὴν ὀχρότητα καὶ τὸ κίλλος τῆς κυρίας
τῆς, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα προσηλώθη ἀπὸ τινος
ἐπὶ κῆνω μας, οὕτως ὥστε κατεπτοήθημεν.

Καὶ ἠθελήσαμεν μὲν ν' ἀναχωρήσωμεν ἀλλὰ δὲν
ἐπροφθάσαμεν διότι μᾶς εἶχε πλησιάσει. Ἐμειδία
ὀλονέν· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μελαγχολικοῦ μετώπου τῆς
ἐβλέπομεν τοὺς πόνους τοὺς ἰσχυροὺς ἐπροξένει εἰς
αὐτὴν λογισμὸς τις ἢ ἀνὰμνησις. Ἐνῶ δὲ ἡτοιμα-
ζομένη νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδέαν μου αὐτὴν, κατετα-
ράχθη ἀπὸ τὰς φλόγας τὰς ὁποίας ἐβρίσταν ἐπ' ἐ-
μὲ οἱ ὕγροι ὀφθαλμοὶ τῆς· ἠρώτησα εὐθὺς ποῖα ἦ-
το . . . ἦτο ἡ Γέττα!

Προσπλωμένον ἔχουσα ἀδιακόπως τὸ βλέμμα εἰς
ἐμὲ, διεβίβασε τὴν δεξιάν τῆς διὰ τῶν κιγκλίδων
αἰτίνες μᾶς ἐχώριζαν, καὶ μ' ἐπρόσφερεν ὀπίωρον
τὴν ὁποίαν ἐσφιγγεν εἰς τὴν παλάμην τῆς. Καὶ
κατ' ἀρχὰς μὲν ἐστάθη ἀκίνητος καὶ δισταζόν,
ἀλλ' ἔπειτα, ἐνδῶσας εἰς νεῦμα τῆς γραΐας, ἔλαβον
ὅ,τι μ' ἐδίδεν ἡ Γέττα. Μ' ἔδωκε δὲ σφαίραν ἐκ
λευκοσιδήρου, σχῆμα καὶ χρῶμα ἔχουσαν ροδάκι-
νου· μέλις ὁμως τὴν ἔλαβον, καὶ τὴν ἐπανελάβε
μὲ κίνησιν ταχεῖαν καὶ σπασμωδικήν.

Τὸ βλέμμα τῆς ἐστράφη τίτε ἀνέτυχον πρὸς τοὺς
τρεῖς μου συνοδοιπόρους, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐ-
κοκκίνισαν ὡς ἂν ἐπύσχε θέρμην. Καὶ μετὰ ταῦτα
ἔφυγε δρομαία ὡς δορκὰς ἐνώπιον κυνηγῶν, καὶ
φεύγουσα ἔλεγεν·

— Ω! ὅχι δὲν εἶν' αὐτός! . . . ὁ πατὴρ μου
περιμένει τὴν κόρην του, καὶ ἐκεῖνος . . . τὴν ἐ-
ρωμένην του!

Καὶ ἐγέλα!

Ἡ ταλκίπωρος! Ὁ πατὴρ τῆς δὲν ἔζη πλέον, καὶ
ἐκεῖνος, ὁ ἐραστής τῆς, τὸν ὁποῖον ἡ φύσις ἐβρίσκει
ψυχρότατον πλησίον τῆς φλογερᾶς ψυχῆς τῆς, ὁ
Ἰδάν Ἀ . . . ἔζη, ὅχι μακρὰν τῆς ἀθλίας ἐκείνης
νέας, ἀλλ' ἔζη καλὸς σύζυγος, καὶ καλὸς πατὴρ!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΠΕΡΙ ΦΑΙΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἰδε Φυλλάδ. ΞΓ').

—ο—

Τίς δὲν ἐθαύμαζε τὸ ἀπλοῦν καὶ χαρίεν τῆς εἰσα-
γωγῆς τοῦ Φαίδρου, ἥτις ἀμέσως μᾶς φέρει εἰς τὸ
μέσον τῶν πραγμάτων;

ΣΟΚΡ. Ὡ φίλε Φαίδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν;

ΦΑΙΔΡ. Παρὰ Λυσίου τοῦ Κεφάλου.

Ἀφίνομεν τὸν Ταύλαρον ν' ἀμφιβάλλῃ, ἂν πρόκει-
ται περὶ ἄλλου Λυσίου, εὐχαριστοῦμενοι ὡς καὶ ὁ
Χαῖνδόρφιος μὲ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ
ὑπῆρχαν δύο Λυσίαι υἱοὶ τοῦ Κεφάλου, ἔχοντες ἀ-
δελφὸν τὸν Πολέμαρχον, (ἄρα ἐν τῇ διαλόγῳ 237